

Valentina Ștefan-Cărădeanu
Steluța Căpățână

Corina Ionica Gheorghiu
Lidia Apostol

Cele mai frumoase povești de Crăciun

volumul 1

JOY
Publishing House

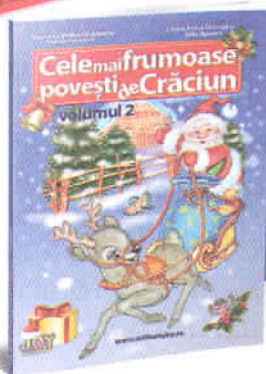
www.editurajoy.ro

Cuprins

Ce a văzut luna <i>Hans Christian Andersen</i>	3
Povestea unui fulg de nea <i>poveste populară</i>	5
Crăciunul <i>poveste populară</i>	7
Legenda bradului de Crăciun <i>poveste populară</i>	10
Legenda bradului <i>poveste populară</i>	12
Zamolxe, Fiul Lui Dumnezeu <i>Octavian Sărbătoare</i>	13
Legenda bradului <i>poveste populară</i>	16
Legenda Nașterii lui Iisus <i>poveste populară</i>	18
Poveste de Crăciun <i>Regina Maria</i>	20
Crăciunul <i>Carlo Collodi</i>	29
Omul de Zăpadă <i>Hans Christian Andersen</i>	36
Fetița cu chibrituri <i>Hans Christian Andersen</i>	41
Un Crăciun <i>Alexandru Vlahuță</i>	44
În Ajunul Crăciunului <i>Alexandru Vlahuță</i>	48
În Ajunul Crăciunului <i>Emil Gârleanu</i>	50
Cel mai frumos cadou <i>poveste populară</i>	53
Nicușor <i>Alexandru Brătescu-Voinești</i>	60
De azi și de demult <i>Barbu Ștefănescu Delavrancea</i>	66
Iarna <i>Barbu Ștefănescu Delavrancea</i>	76
Legenda meșterului Crăciun <i>poveste populară</i>	77
Legenda păstorului Crăciun <i>poveste populară</i>	79
Legenda celor patru anotimpuri <i>poveste populară</i>	82
Cuore - Cea dintâi ninsoare <i>Edmondo de Amicis</i>	84
La gura sobei <i>Vasile Alecsandri</i>	86
O, ce veste minunată!.....	87
Astăzi s-a născut Hristos	88

Moș Crăciun, cu plete dalbe.....	89
Din an în an	90
Trei crai de la Răsărit	91
O, brad frumos.....	93
Rugăciune <i>Mihai Eminescu</i>	94
Moș Ajun <i>Ștefan Octavian Iosif</i>	95
În Seara de Crăciun <i>George Coșbuc</i>	96
Pomul Crăciunului <i>George Coșbuc</i>	97
Răasai asupra mea <i>Mihai Eminescu</i>	98
Crăciunul copiilor <i>Octavian Goga</i>	99
Moș Crăciunv <i>Octavian Goga</i>	100
Nașterea Mântuitorului <i>Ion Creangă</i>	101
Șarpele alb <i>Frații Grimm</i>	102
Crăiasa albinelor <i>Frații Grimm</i>	106
Băiețelul cel rău <i>Hans Christian Andersen</i>	109

www.editurajoy.ro

**Cele mai frumoase
povești de Crăciun**
volumul 2

CADOU IDEAL DE SĂRBĂTORI!

Povești și povestiri tematice, cunoscute și mai puțin cunoscute, alese special pentru a fi savurate în serile de iarnă.

full color
bogat ilustrată - hârtie albă
coperte plastificate

Zamolxe, Fiul Lui Dumnezeu

Octavian Sărbătoare

Pe pantele și terasele dealurilor Sarmisegetuzei se găsesc o mulțime de locuințe din piatră și lemn. Dacii au prispe spoite cu humă sau cu lut roșu și acoperișuri din șindrilă și paie.

Printre casele aflate la liziera pădurii este și cea a lui Crăciun și a nevastei lui, Vetra. Construcția înaltă, făcută din trunchiuri de brad, are o prispă largă din lemn tare, de fag. Pare crescută din pământ aidoma copacilor măreți dimprejur.

Crăciun și Vetra sunt un cuplu de tineri păstori de oi și au două fete, pe Mierla și pe Mia.

– Când o să-mi faci și mie un băiet? o întreabă Crăciun pe nevasta lui într-o bună dimineață. Că aici la munce am nevoie de el.

– Când o da Dumniezău, rumâne. Că muncelul nostru poate aștepta. Ar trebui să-i zăcem Zodei, preoteasa vestală, să se grijească și de noi. Grăiește tu cu ea.

Zoda locuiește pe partea cealaltă a dealului, într-o casă mai mică cu o curte largă și un altar în spatele grădinii. O stivă mare de lemne străjuiește zona altarului. Vatra de foc, cu un diametru de circa un metru, este formată din

pietre netede și arse. Este locul unde preoteasa vestală, în prezența focului sacru dacic, cheamă în ajutor zeii prin ritualuri, pentru sătenii care cer ceva lui Dumnezeu.

Zoda slujește la un altar al Zânei Zânelor. Urmează o tradiție dacică religioasă foarte veche, face parte din grupul vestalelor, preotesele fecioare care nu slujesc neapărat la o vatră a Zânei Vesta. Conform obiceiurilor străbune fetele care vor să devină preotese primesc alături de titlul de preoteasă și pe cel de vestală, un grad pe care-l pot menține întreaga viață în cazul în care rămân fecioare. Dar atunci când o vestală se căsătorește, pierde titlul de vestală, dar îl menține pe cel de preoteasă, continuând să slujească la același altar. Zoda este încă necăsătorită și, prin urmare, este preoteasă vestală la un altar al Zânei Zânelor la Sarmisegetuza.

Într-o bună zi, Crăciun merge la casa Zodei. O găsește trebăluind în curte.

– Vrem să-l rogi pe Dumniezău, la focul tău, să ne dea și nouă un băiet, îi spune el. Îți plătim pentru serviciul la focul sacru.

– Bine, bade Crăciun. Când doriți să „vorbit” cu Dumniezău?

– Păi... mâine-dimineață la răsărit de soare.

– Mă voi pregăti. Să vii cu Vetra, nevasta dumitale.

– Așa voi face.

Dis-de-dimineață, Crăciun și Vetra se pregătesc pentru ceremonia focului sacru dacic. Curat îmbrăcați, amândoi sosesc la casa Zodei pentru evenimentul deosebit, întâlnirea cu zeii. În straiță au pentru foc câteva lemne curate de la ei din gospodărie.

Preoteasa îi așteaptă în curte și curând ritualul va începe. Cu gesturi solemne ea aprinde focul sacru. Cei doi se țin de mână, fiind tot timpul atenți la invocații. În final Zoda recită chemarea către Zâna Fertilității:

*Zână bună, zână bună,
fii aici la noi stăpână,
'cestor tineri cu noroc
dă-le un băiet de foc!*

Ceremonia se încheie. Crăciun o ia pe Vetra în brațe și o sărută în prezența focului sacru.

– O să avem un fișior ivit din foc, îi spune el la ureche.

A trecut mai mult de un an de la ritualul focului sacru făcut de preoteasa Zoda. Este o noapte de iarnă. Vetra se află în casa proaspăt văruiată însoțită de o moașă și de două vecine, căci i-a sosit sorocul nașterii.

Afară, în curte, Crăciun se încălzește la foc și așteaptă. Din când în când privește bolta înstelată. Luna este luminoasă mai mult de

În Ajunul Crăciunului

Emil Gârleanu

Grigore Lupu trăise o viață întreagă de neliniște, de muncă și de neînțelegere cu o ființă care nu-l iubise niciodată. Pricepuse aceasta a doua zi după cununie; a doua zi, și încă prea târziu! Cum și-ar mai fi amintit copilăria, cei câțiva ani de mulțumire, când ei erau ascunși sub greutatea celor cincizeci de ani de trudă! Muncea, nevesta cheltuia; strângea, dânsa risipea - risipă în faptă și în vorbă. Vai, glasul acela ascuțit, ce-i destrămase auzul! Și când a murit dânsa, îi pierise și puterea. Bătrân, aproape sărac, ce-i rămăsese de făcut? Copil n-avea; fratele și sora îi murise.

Luă binișor cele câteva părălute ținute ascunse și le puse în mâna nepoatei:

— Iată, ți le dau ție toate, tot ce am. Ia și lucrșoarele! Numai să-mi dai un colț de odihnă în casa ta. Ești văduvă, nici tu n-ai pe nimeni, ți-oi fi eu tată!

Au trecut doi ani într-o liniște senină - anii cei mai frumoși din viața lui. Ce fericit era când se ducea seara la școală, să-și aducă nepoțtii, cei doi băieței care-l iubeau și-i ascultau poveștile. Le purta și geanta cu cărți. Parcă mai întinerise. Și nu cerea nimic; în toată casa prindea un colț de odaie și altul de masă. Mânca puțin, să aibă mai mult băiețtii; se scula dimineața să pregătească ceaiul sau cafeaua băiețtilor; se culca târziu, ca băiețtii să adoarmă cu poveștile lui.

În pacea aceasta trăise numai doi ani. Dar bătrânețea își are, pentru cei ce o privesc, neplăcerile ei. Cât de zgâriat răsună tusea unui bătrân și cum îți aduce, Doamne, aminte că va veni și pentru tine vremea horcăielilor obosite, înfundate, ieșite ca dintr-un mormânt!

Și mukul țigării mototolite între degetele îngălbenite și slabe cum își împrăștie rotocoalele de fum ce-ți îneacă sufletul! Nepoatei i se părea acum că bătrânul îi ia din tinerețe, că fumul țigărilor lui îi fură din frăgezime. La fiecare clipă, vaiete și suspine... Nu, se săturase. Cine-l pusese să-i dea banii? Dar nici pentru câțiva gologani n-avea să se chinuiască toată viața, n-avea să-și închidă aerul odăilor și să știrbească din sănătatea copiilor ei.

În curând nu-l mai putu răbda; tot ce făcea dânsul i se părea că face rău, că răul îl făptuiește dinadins.

Cuvintele grele nu ținuseră vreme lungă; se schimbară repede în ocări. Din odaia în care dormea, îi mutase patul în sală; din sală, în sălița din dos și, pe urmă, la bucătărie. La bucătărie să fumeze, la bucătărie să mănânce. Într-o zi a trebuit să care apă; și de atunci a purtat într-una cofele de la bucătărie la fântână. Nenorocul îl păștea: sparse o farfurie și, întâiași dată, luă o palmă.

S-a dus și-a umblat ulițele, era în toiul verii, două zile, și într-o zi spre seară l-au găsit băieții și l-au adus înapoi acasă. În urmă a mâncat multe bătăi, de multe ori a pornit să nu se mai întoarcă. Dar dorul de copii l-a readus; de dragul lor îndura toate.

De data asta, însă, s-a sfârșit; decât să se întoarcă, mai bine va cere de pomană, va dormi sub garduri. Atâta cruzime îi rănise sufletul. Să fie aruncat ca un cerșetor afară, în Ajunul Crăciunului!...

*

Un geamăt înăbușit al câinelui îl smulse din gândurile triste; simți o răceală umedă care-i intră în trup. Se sculă, își scutură de pe umeri stratul de ninsoare și porni înapoi.

— Hai, Brânduș!

Cățelul rebegit se luă pe urma stăpânului său. Străbătură din nou ulița pustie, acoperită de așternutul vătuit al omătului moale.

Ajunseră iarăși în dreptul casei; la poartă, bătrânul se opri. Încă o umilire, și ar fi găsit patul de scânduri sub adăpostul pereților calzi, aburiți de plită. Câinele își ridică spre el capul, parcă l-ar fi rugat, l-ar fi sfătuit: „Hai, stăpâne, nu-i întâiași dată!” Pe bătrân îl apucă tusea, își duse mâna la gură și porni înainte, fără să-și asculte îndemnul sufletului.

Ulițele începură să fie din ce în ce mai luminate. În dreptul felinarelor fulgii lunecau cu sclipiri de argint, și căderea ninsoarei avea ceva din foșnetul unei rochii de mătase purtate pe un covor. Oamenii, grăbiți, cu legături în mâni, cu priviri bucuroase, se strecurau nerăbdători să ajungă pe la casele lor. Și din când în când tremura, ca un

De azi și de demult

Barbu Ștefănescu Delavrancea

În Ziua de Crăciun treceam prin Grădina Icoanei.

Tăcere și cărări albe, cotite pe după copaci fumurii. În spatele meu cineva își suflă zgomotos nasul. Un stol de vrăbii, speriate, se împrăstie în toate părțile.

Era omul cu chef, ca la o zi mare. Un bătrân, cu nasul roșu adus în barba lui albă. Vorbea singur. M-am dat la o parte. S-a dus bombănind: „Ei, viață grea, ani grei!” ... Un glas blând. Simții că este om bun.

În fața mea, lungă fațadă, albă și pitorească, a Școlii Centrale. La fereastra din mijloc, o fetiță, în rochiță fumurie, cu capul rezemat de geam, privea. În niște ziduri mari, un cap mic, frumos. Și o batistă îi trecu pe la ochi. Iacă o ființă fără copilărie. Cine știe de unde a fi! În orașelul ei, veselie... copiii, fericiți... ea, închisă, singură și tristă.

Plecai, cu ochii în jos, mânănd înainte acel tablou simplu și simpatic. E de mirare câtă energie se pierde în căutarea subiectelor. Mai ales cu pictorii nu mă împac. Frumosul, naivul și simpaticul, pretutindeni. Oriunde îți întorci ochii, umbră, lumină, formă, vibrând de farmec și de simpatie. Pe Grigorescu toate l-au emoționat. Iacă un poet. Din pânzele lui, de o elocință uimitoare, poți să-i reconstitui întreaga viață, notând precis ce a simțit pe toate cărările și prin toate orașelele pe unde s-a oprit câteva zile, câteva ore. Între acest tablou și maestru o apropiere așa de mare, că începu să mi se pară nu cum îl văzusem, ci cum l-ar fi prins el în cadru, ușurel, poetic, într-o lumină limpede și tremurătoare. „O fi sughițând!” Un vechi gând care tresări din impresiile și credințele copilăriei.

Cum ar fi mai frumos? Cu batista la ochi sau cu privirea neclintită asupra unei lumi depărtate și fericite? Și jos cuvintele: În ziua de Crăciun.

Pe strada Polonă, nimeni. Pomi încărcăți de zăpadă. În apropierea unei case mari, o țișăncușă ghemuită într-un palton vechi, cu buzunarele scoase afară. Crezui că e bolnavă. Trecui drumul. Mânca un codru de pâine albă și întindea, cu poftă, de niște costițe

de porc. În fața ei un câine gras și curat. Un danez șoricu. O privea. Cu ochii după friptură.

Frumoasa lui zgardă dovedea că e un... bogătaș... Și ce lacom!...

Fulgii de zăpadă cad liniștiți. Câinele se uită, îi scânteiază ochii. Are aerul d-a-i zice: „Bre! Ce lucruri bune mănânci tu!”

– Nu ți-e frig? o întrebai eu.

– Tu.. .

– Nu ți-e frică de câine?

– Tu.. .

– Dacă ți-o lua friptura?

– Poi, slujnica lui mi-a dat-o!

– Ce-o fi vrând el?

– Carne! Oase, nu vrea oase, că i-am dat oase!

Fetița, murdară, ghemuită, mestecând repede. Câinele, gras, mândru, stând pe picioarele de dindărăt. Un bogat care râvnea la un sărac.

– Fetițo, vrei un franc?

– Un franc?

Ce ochi mari și frumoși!

– Un franc!

– Hî-hî...

Nu-i venea să creadă. Și, binișor, cu o mișcare furișă, îl luă, îl puse în podul palmei, întorcându-l și pe-o parte, și pe alta. În mâna ei neagră, moneda, ca o lumină albă.

Abia făcui câțiva pași, și auzii:

– Na, na și ție!

Mi-ntorsei capul. Aruncase câinelui o bucățică de carne.

Fetița deschise pumnul, privi din nou la franc, începu să râză, se sculă și o rupse la fugă, dând chiote. Câinele se uită lung după mine și începu să urle. Ce curios! Era așa de limpede ce spunea el: „Tu mi-ai gonit-o!... De ce mi-ai gonit-o?...”

La sărbătorile mari simțim nevoia d-a ști lumea copiilor fericită, cel puțin această lume inocentă și pură încă. Închipiți-vă un copil înfometat și tremurând în Ziua de Crăciun... E ceva mai dureros?

Nu e deloc fantezie. Mi-aduc foarte bine aminte de acum 27 de ani. Poate timpul, ca o perspectivă a impresiilor noastre, să ne poetizeze copilăria, dar nu o schimbă în adevăratul ei fond. Durerile și fericirile rămân dureri și fericiri, oricât s-ar afunda în timp ca într-o ceață din ce în ce mai deasă și mai îndepărtată.

Sărbătorile Crăciunului sunt cele mai mari pentru copii. Moș Ajunul, Colindele, Steaua, Plugușorul, Vicleimul, Sorcova... care